

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 328/2026-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 2T/58/2018 zo 14. januára 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 5. mája 2026 domáha preskúmania rozsudku Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2T/58/2018 zo 14. januára 2019, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania zločinu zabitia podľa § 147 ods. 1 a 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov. V ústavnej sťažnosti ako porušené práva označuje právo na spravodlivý proces a právo na obhajobu. Sťažovateľ naznačuje nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku ako zločinu zabitia spáchaného na chránenej osobe, keďže poškodená nebola jeho družkou a ani blízkou osobou. Sťažovateľ ozrejmuje, že k vzdaniu sa práva podať odvolanie proti napadnutému rozsudku okresného súdu ho naviedol jeho obhajca, ktorý mu neposkytol obhajobu riadnym spôsobom.

2. Súčasťou skutkovej argumentácie v ústavnej sťažnosti je aj informácia o konaní o návrhu na povolenie obnovy konania sp. zn. 2T/58/2018. Sťažovateľ uvádza, že 3. marca 2026 na Mestskom súde Košice (ďalej len „mestský súd“) prebiehalo verejné zasadnutie, v rámci ktorého malo dôjsť k hodnoteniu znaleckého posudku preukazujúceho, že sťažovateľ je invalidný dôchodca s ťažkou poruchou sluchu.

3. Sťažovateľ bez konkretizácie napadnutého právneho predpisu odkazuje aj na čl. 127 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a žiada, aby senát ústavného súdu ak dospeje, že jeho návrh je dôvodný, konanie prerušil a podal návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ podal viacero ústavných sťažností, v ktorých namietal nezákonnosť a neústavnosť rozsudku okresného súdu sp. zn. 2T/58/2018 zo 14. januára 2019. V prípade jednej podanej ústavnej sťažnosti o nej ústavný súd rozhodol uznesením č. k. III. ÚS 355/2023-13 z 13. júla 2023, ktorým ju odmietol z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2. písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd v uznesení č. k. III. ÚS 355/2023-13 z 13. júla 2023 zdôraznil, že napadnutý rozsudok okresného súdu je rozhodnutím súdu prvého stupňa v trestnom konaní. Proti rozsudku má obžalovaný právo podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok, pričom následne poskytuje ochranu jeho základným právam a slobodám odvolací súd. Podľa obsahu predmetného rozsudku okresného súdu sa sťažovateľ vzdal odvolania, čo mu síce Trestný poriadok v § 312 ods. 1 výslovne umožňuje, z pohľadu predbežného prerokovania sťažovateľovho návrhu na začatie konania na ústavnom súde však takýto procesný úkon má za následok splnenie hypotézy § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. V dôsledku tohto postupu ústavný súd uzavrel, že sťažovateľ sa vzdaním sa odvolania sám zbavil možnosti splniť podmienku prípustnosti svojej ústavnej sťažnosti, preto ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

5. Sťažovateľ uplatnil nárok na ochranu ústavnosti aj v konaní o aktuálne podanej ústavnej sťažnosti, a to s rovnakým obsahovým významom vrátane totožných vecných a procesných nedostatkov, ako to bolo v prípade jeho predošlých podaní, ktoré boli odložené (napr. Rvp 1152/2023, Rvp 1344/2023, Rvp 534/2024, Rvp 583/2024, Rvp 1224/2024), prípadne odmietnuté pre prekážku rozhodnutej veci (IV. ÚS 405/2024).

6. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde je návrh na začatie konania neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

7. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný

zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) podľa § 42 ods. 2 písm. a), f), g), q) r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Sťažovateľ sa opätovne už po niekoľkokrát domáha ochrany proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 2T/58/2018 zo 14. januára 2019, ktorého prieskumu bráni sťažovateľom zvolený procesný postup, ktorým sa vzdal práva podať odvolanie proti predmetnému rozsudku, ako to už ústavný súd sťažovateľovi ozrejmil vo svojom uznesení č. k. III. ÚS 355/2023-13 z 13. júla 2023 (pozri bod 4). Ústavný súd teda odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) a § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, keďže o nej už ústavný súd uznesením označeným v predchádzajúcej vete rozhodol, síce z dôvodu nesplnenia podmienok konania, tento nedostatok však je vzhľadom na vzdanie sa práva odvolania sťažovateľom neodstrániteľný.

9. Ústavný súd neopomenul sťažovateľov odkaz na verejné zasadnutie mestského súdu z 3. marca 2026, ktoré sa malo týkať skúmania povolenia obnovy konania okresného súdu sp. zn. 2T/58/2018. Ide však o pomerne kusú informáciu, ktorá nie je zasadená do dostatočne zrozumiteľných skutkových ani právnych súvislostí. V tejto rovine ústavná sťažnosť neobsahuje dostatočne konkrétne skutkové a právne dôvody vedúce k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľa tak, ako to vyžaduje § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti ani nepriložil žiadne dôkazy preukazujúce priebeh konania o povolení obnovy konania na mestskom súde, hoci to § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde vyžaduje. Ústavný súd nepovažoval za efektívne vyzývať sťažovateľa na doplnenie ústavnej sťažnosti v tejto časti. Aj v prípade preukázania všetkých rozhodujúcich okolností o konaní o povolení obnovy konania by totiž bolo nutné ústavnú sťažnosť odmietnuť ako neprípustnú, keďže proti rozhodnutiu mestského súdu o otázke povolenia obnovy konania umožňuje Trestný poriadok v § 402 ods. 3 podať dotknutej osobe opravný prostriedok, o ktorom rozhodne nadriadený súd. To vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmavať postup a rozhodnutie mestského súdu v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania, čo spôsobuje neprípustnosť zodpovedajúcej časti ústavnej sťažnosti podľa § 132 ods. 1 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde. Keďže teda ústavný súd nepovažoval za procesne efektívne sťažovateľa na odstránenie nedostatkov jeho ústavnej sťažnosti v tejto časti vyzývať, odmietol ju z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

10. Napokon, pokiaľ ide o sťažovateľov odkaz na čl. 127 ods. 5 ústavy, odhliadnuc od značnej nekonkrétnosti tejto časti návrhu, ústavný súd uvádza, že ústavným predpokladom na potenciálne prerušenie konania senátom ústavného súdu a predloženie návrhu podľa čl. 125 ods. 1 ústavy je, že sa napadnutý právny predpis týka podanej ústavnej sťažnosti (čl. 127 ods. 5 ústavy), pričom tento súvis je sťažovateľ povinný osobitne odôvodniť [§ 123 ods. 4 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Predpokladom na postup podľa § 131a ods. 1 zákona o ústavnom súde je posúdenie dôvodnosti návrhu na prerušenie konania, k čomu môže dôjsť len v takom prípade, ak senát ústavného súdu pristúpi k vecnému posúdeniu ústavnej sťažnosti. Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci dospel ústavný súd k záveru o potrebe odmietnutia ústavnej sťažnosti bez jej vecného vybavenia, nemal dôvod samostatne sa zaoberať návrhom sťažovateľa podľa § 123

ods. 4 zákona o ústavnom súde a nebol dôvod ani o ňom osobitne rozhodovať (III. ÚS 304/2025, III. ÚS 262/2026).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2026

Robert Šorl
predseda senátu